

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 czerwca 2024 r.

wniosku **S. G.**

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego Białymstoku z 12 stycznia 2024 r. sygn. akt II AKzw 2433/23, utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Łomży z 7 listopada 2023 r. sygn. akt 1 Kow 1557/23 o odmowie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 i art. 429 § 1 oraz art. 639 k.p.k.

- 1. pozostawić wniosek skazanego bez rozpoznania.**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Białymstoku postanowieniem z 12 stycznia 2024 r. w sprawie o sygn. akt II AKzw 2433/23 utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Łomży z 7 listopada 2023 r. o sygn. akt 1 Kow 1557/23 o odmowie udzielenia skazanemu S. G. przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności, stwierdzając, iż zaskarżone przez obrońcę skazanego postanowienie, nie wykazuje uchybień natury faktycznej lub prawnej, mogących stanowić podstawę jego zmiany.

Pismem datowanym na 22 stycznia 2024 r., skazany S. G. skierował do Sądu Najwyższego osobisty wniosek o wznowienie powyższego postępowania zażalenieniowego, odwołując się w jego treści do art. 540 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438

k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., zarzucając naruszenie również szeregu innych przepisów kodeksu postępowania karnego oraz kodeksu karnego wykonawczego, kwestionując prawidłowość oceny stanu jego zdrowia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowanie, którego wznowienia domaga się skarżący, jest incydentalnym postępowaniem wykonawczym w przedmiocie udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności. Wznowienie takiego postępowania jako nadzwyczajny sposób wzruszenia prawomocnych orzeczeń dotyczy tylko takich orzeczeń, które z racji swej prawomocności nie mogą być wzruszone w innym trybie. Przepisy Kodeksu karnego wykonawczego, w szczególności przepis art. 1 § 2 k.k.w., przyznają pierwszeństwo wzruszenia prawomocnych postanowień, zapadłych w postępowaniu wykonawczym, w oparciu o nowe lub nieznane okoliczności w trybie art. 24 § 1 k.k.w. [por. postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 5 lutego 2003 r. sygn. akt V KK 241/02]. Skoro art. 24 k.k.w. zezwala (na wniosek stron oraz z urzędu) na zmianę lub uchylenie prawomocnego postanowienia wydanego na podstawie przepisów kodeksu karnego wykonawczego na korzyść skazanego bez ograniczeń czasowych, o ile ujawnią się nowe lub poprzednio nieznane okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, to wówczas nie można stwierdzić, że takie orzeczenie jest ostateczne. Brak wymaganej „ostateczności orzeczenia” skutkuje tym, że wniosek o wznowienie przedmiotowego postępowania w zaistniałej sytuacji procesowej jest niedopuszczalny (por. postanowienie SN z 15 kwietnia 2010 r. sygn. akt III KO 33/10). Orzeczenia incydentalne, takie jak te dotyczące udzielenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności (art. 153 § 2 k.k.w.), nie podlegają zatem zasadzie stałości. Mogą być uchylone lub zmienione w każdym czasie poza trybem odwoławczym, stosownie do zmieniającej się sytuacji procesowej. Kontrola przeprowadzona w trybie art. 24 § 1 k.k.w., nie podlega kontroli w postępowaniu wznowieniowym, jeśli zarzuty dotyczą jedynie okoliczności natury faktycznej - *in concreto* oceny stanu zdrowia skazanego. Wprawdzie odmowa udzielenia przerwy w karze ma negatywne konsekwencje dla samego skazanego, niemniej jednak nie rozstrzyga w zakresie jego odpowiedzialności karnej.

W postępowaniu wykonawczym, wznowienie wchodzi w rachubę jedynie w przypadku wystąpienia przesłanek prawnych, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 540 § 2 i 3 k.p.k. albo gdy ujawni się jedna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych (art. 542 § 3 k.p.k.). Należy również wziąć pod uwagę fakt, że wznowienie postępowania na podstawie przepisów kodeksu postępowania karnego w postępowaniu wykonawczym jest możliwe jedynie wówczas, gdy po pierwsze nie można dokonać korekty danego orzeczenia poprzez art. 24 § 1 k.k.w., a po drugie, gdy w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.) albo gdy w wyniku orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub organu międzynarodowego stracił moc lub uległ zmianie przepis prawny (art. 540 § 2 i 3 k.p.k.), albo gdy ujawni się któraś z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k.(art. 542 § 3 k.p.k.). W tym ostatnim przypadku tylko *ex officio*.

Ponieważ żadnej z powyższych okoliczności w niniejszej sprawie nie ujawniono, a w świetle powyższego, nic nie stoi na przeszkodzie w złożeniu przez skazanego nowego wniosku o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, gdyż reasumpcja decyzji o udzieleniu przerwy nie podlega żadnemu limitowaniu, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., pozostawiono osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania bez rozpoznania, zaś na podstawie art. 639 k.p.k., rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania wznowieniowego.

[PGW]

[ms]